

był jo; a ten duch sašej k Bogu, kenz jogo jo dał, a
 Jesus žejo, až te złoweki deče to schěło hušnersche; tu
 duschu pať hušnerschisch namogu. Togodla wostańo ta
 duscha, gaž teke to schěło hušnerschone hordujo. Zo pať
 pschizo a wostańo ta duscha? Za duscha tych fromnych
 pschizo ned po tom rosdželeńu wot togo schěła do togo
 ňebja a k tom huzywańu teje sbožnosći. Tam, do ňebja
 bu Lazarusowa duscha wot tych janželow ňařona a trošč-
 towana, a tam pschize tež ta Simeonowa duscha po tom
 rosdželeńu wot togo schěła. Za duscha ňespi, wona tež
 ňepschizo na žedno tschesche město, aby tam pěrweej huzys-
 cžona, a k tej sbožnosći godna huzynona hordowala;
 pscheto Jesus žejo k tomu pokutnem mordaroju: „Saměrnie
 ja žeju tebe, žinša, hišćeži žinša bužošć ty je mnu we
 tom paradisu byšć.“ Za duscha tych bogaňebojasnych pať
 pschizo ned po tom rosdželeńu wot togo schěła do togo
 města teje piny, a hordujo tam nužona. S togo mo-
 žomy husnašć, až ten złowek ned po swojej šnerschi
 psched tym wošebnym Božym šudom šawny hordowajšć
 mušy, a šwoj šud dostańo, ako š. Pawoł žejo (Ebr. 9,
 27): wono jo tomu złowekoju hustawjone, raš humrěšć;
 potom pať ten šud.

Kněžo! huz ty že mē, až derbi jaden kōnz semnu
 mēšć, a až mojo žyweńe krotku mēru ma, a až ja pschejz
 derbim. Tak šdychujo Dabid (Př. 39, 5). Tež j nami
 šchyknymi, l. p! derbi wono kōnz mēšć, tež našo žyweńe
 jo pschiměrone, tež my dejmy pschejz. Dajšo nam to-
 godla, ako Dabid, Boga pschošyšć, aby won teke naš to
 pschawē huzyl a tať, aby my to k hutschobe braki, a we